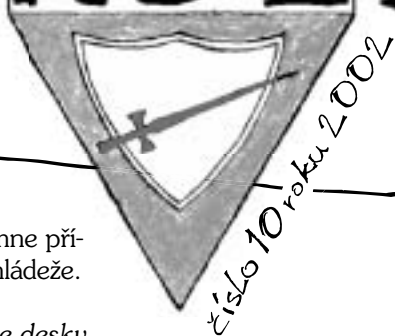

PATHFINDER

Neměli bychom něco změnit?

Nedávno jsem listovala starými časopisy. Zaujal mne příspěvek jednoho z účastníků setkání křesťanské mládeže.

„Kupodivu všichni přišli včas. Tom vytáhl svoje desky s připraveným programem, ale většina zúčastněných myslila nahlas. Komu se zdálo, že ho druzí neposlouchají, tak to svoje stále opakoval... Dan se věnoval výrobě napínáčku ze špendlíku, Kája s Ivou natrhali papírky a s pomocí verzatilky nás všechny odstřelovali. Aleš s Terkou se ustavičně houpali na židlích. Aleš přepadl za celé naše setkání pouze třikrát, ale našťastí za ním byla zeď. Terka byla obratnější, a tak nepříjemné kolizi s topením jen o vlásek unikla. A při tom všem měli všichni spoustu řečí, takže Tom přednesl asi tak pětinu z připraveného. Jedinou chvilkou ticha našeho setkání byla závěrečná modlitba...“

Nadnesené? Úsměvné? Ne, realita. Možná se tato schůzka jen „nepovedla“. Nebo jsem já jako rodič něco zanedbal už dávno předtím? Jedno je určitě pozitivní – byli spolu, uvědomili si, že někam patří.

Často si povzdechne – co z nich vyroste. Ty děti! Ta mládež! Jeden vedoucí firmy říká o svých zaměstnancích: „Jaký mám materiál, s takovým musím pracovat.“

A to je přesně ono. Jaký „materiál“ my rodiče na schůzky Pathfinderu, mládeže nebo tábory dodáme, s takovým vedoucí mládeže a dětí pracují.

Obdivuji práci těchto vedoucích, kteří věnují svůj čas a energii dětem a mládeži. Ale na nás rodičích je ta největší odpovědnost. Kolik času já jako rodič trávím se svými dětmi u jídla, při hře, na procházce, při čtení či pobožnosti? Jaký příklad víry a vztahu k Pánu Bohu a lidem dávám svému dítěti? Jaké důvěře jsem ho naučil a učím?

Kolikrát jsem tak unavený a rád, že moje dítě na mně nic nechce, hlavně, že mám chvíli klid. Může se moje dítě dobře cítit na schůzce nebo na táboře, když je navyklé hodiny a hodiny času trávit pasivně u televize nebo u počítačových her? Nebo svoje dítě vedu k aktivnímu využití volného času? Ten druhý způsob ale vyžaduje mou aktivitu, můj čas, energii a přípravu...

Já rodič jsem odpovědný za to, jak svoje dítě naučím využívat jeho volný čas. Já rodič jsem odpovědný i za to, jak a jakého Boha mu každý den představuji.

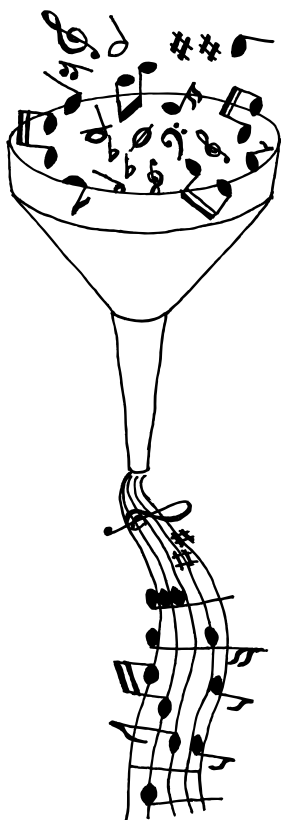
-SM- Mt 19,14

Múzička 2002

...čas běží jako voda, a tak jsme se po roce opět sešli na Múzičce, soutěži pro malé i velké šikuly. V divadelním sále jakoby vládla sváteční nálada. Ti, které čekalo vystupování na pódiu, možná s trochu lechtajícím žaludkem, ostatní s palci červenými od „držení pěští“ pro své kamarády a zvědaví na to, jaké to letos bude. ... A jaké že to tedy bylo? No přece krásné. Všichni se moc snažili a podle mého názoru také všichni rozhodně vyhráli. Vždyť už jen to, že naši odvahu si přede všechny stoupnout a zazpívat jim třeba písničku... Všichni tedy přijměte veliké poděkování a gratulace a rozhodně přijedte příště!

Hodnocení odborné poroty (soutěžící umístění na 1. místě)

Písnička A	Vašek Kučera
Písnička B	Vinohrady
Písnička C	Svišti
Recitace A	Zdeňka Mňuková
Recitace B	Míša Šturmová uděleno až 2. místo
Recitace C	Bára Eisenhammerová čestné uznání
Drama A	Liberec uděleno až 2. místo
Plastika A	Alžběta Ejemová
Plastika B	Matouš Ejem
Plastika C	Jana Nowaková a Bára Eisenhammerová
Malba A	Jana Kloudová
Malba B	Adéla Trněná
Malba C	Štěpán Hlouch

mu zič ka

Letní tábor Východního Větru

V neděli 4. srpna se do Kochánovic sjeli všichni, kdo chtěli, tak jako každý rok, prožít hezké dny v přírodě a v přítomnosti Stvořitele. Měli velký úkol: najít části evangelia podle Lukáše, které byly pronásledováním jeho opisovatelů rozprášeny. Naším velkým spojencem se stal sám Jan Žižka se svojí věrnou družinou. Družinkám – husitským městům – se i přes velký odpor křížáků a nevoli místních ziskuchtivých obyvatel podařilo evangelium získat celé. Absolvovali jsme však i přijímací na výsadek. Tvrdý vojenský výcvik

zahrnoval fyzickou zkoušku, odvšivení a hlavně poslušnost a kázeň. Vrcholem příprav byla zkouška rozumového uvažování ve vypjatých situacích – členové výsadku byli ve dvě hodiny ráno probuzeni a v naprosté tichosti měli napsat dvoustránkový dopis mamince. Samotným výsadkem bylo potom přepadení tábora a zneškodnění nepřátelské, špičkově vycvičené hlídky. V zájmu prevence epidemických onemocnění a ve strachu před rodiči jsme v nedalekém rybníce páchali hygienu. Ne všechna voda nám ale působila radost. Druhý týden nás zasáhly přívalové deště, které měly v jiných oblastech republiky za následek povodně. Nepříznivým podmínkám jsme se postavili čelem a s pomocí našeho Pána, který je mimochodem úplně super, jsme vše přečkali bez zratelnější úhony. Hlavním hřebem druhé soboty bylo veřejné vyznání víry – křest Fixíka, Koblížka a Růži. Dětem zůstal zážitek, o kterém budou moci, až přijde ten správný čas, přemýšlet. ... No a pak přišla neděle a s ní i konec tábora. Při loučení ukápala nejedna slzička, děti však odjížděly radostné, se spoustou nových kamarádů. Všichni se už těšíme na příští rok.

ZA VV KAČKA

*Doktor Tequilton – foto z článku
„Puták Východního Větru“ z 9. čísla*

Od západního zpravodaje

První říjnový víkend se děti a dospělí z Divokého západu sešli v Klatovech, abychom společně strávili pěkné chvíle. Vše vypuklo už v pátek, kdy jsme se všichni sjeli do jedné z místních základních škol. Sobotu

Klatovský byznys

dopoledne jsme strávili s místními z klatovského sboru. Celé dopoledne bylo v režii dětí. Slovem nám posloužil Dawy. Pověděl nám, že o Boha se můžeme v jakékoli situaci s důvěrou opřít. Po kázání jsme vyšli do klatovských ulic a parků. Také jsme se šli podívat na Černou Věž, kde jsme se seznámili s její historií a vychutnali pohled, který se nám naskytl. Odpoledne byly diskusní skupiny, ve kterých jsme společně diskutovali na dané téma (drogy, smysl života, co chci v životě dělat, hudba jako droga, počítačové hry a další). Před večerí jsme zavzpomínali na letní tábor na raftech a domluvili se, že v červenci uskutečníme něco podobného. Po večerí jsme se šli odreagovat do tělocvičny, kde pro nás měl Vašek přichystáno spoustu her. V neděli nás čekala celodopolední hra „Byznys“. Hra se nesla v duchu obchodním, neboť hlavním cílem hry je získat co nejvíc peněz. Toho se dá dosáhnout prací, podnikáním, získáním úvěru z banky nebo uložení sumy v bance. Vítězem se pak stalo družstvo, které za dvě hodiny správného hospodaření získalo nejvíce peněz – čokoládové euro. Co dodat? Akce se líbila a těšíme se, že se všichni opět uvidíme v Karlových Varech.

JURA

TÁBOR ZLATOKOPOV

Z VÍČAT INDIÁNI

...děti milovali pestrost i v malování, ...či to
bol textil, drevo, betónová podlaha, alebo
oni sami na tom nezáležalo

VELKÁ KVAPKA V MORI

Tábor zlatokopov

Písal sa 5. august roku 2002, záchody sú postavené, „kúpeľňa“ sa dorába, spoločenská miestnosť s kuchyňou v prevádzke, stany obývatelné, vlajkový stožiar v zemi, v sušiarňi prvé kusy mokrého šatstva, triedený odpad v zábehu.

S príchodom prvého večerného komára vztyčujeme vlajku a tábor zlatokopov sa môže začať. Prvotné sčítanie ľudu znelo: 30 zlatokopov, z toho 8 vedúcich z oddielov Horské rysy a Orly. Každý večer Lenivé levy, Horské medvede, Smajlíci, Strážne ohne ťažkali kôpky niekoľko desiatok, neskôr stoviek dolárov a za ich aktivity počas dňa priberali ďalšie. Doláriky si každý poctivo zaslúžil či už službou v kuchyni, vyprázdňovaním záchodu, nočnou hliadkou, prehnanou aktivitou na lane, pri streľbe, šití, buzole, batikovaní či kotlíkovom varení.

Zlatokopov ani nepriazeň počasia neodradila. Učili sme sa existovať medzi kvapkami, no čím bola cestička k hygienickým zariadeniam a chladničke mokrejšia, tým bola naša nálada „bahnivejšia“ a modlitby za slniečko intenzívnejšie.

A fungovalo to!

Krásna sobota, belasá obloha s ohnivou guľou uprostred, táboroví „sáldiakoni“ vítali náhodnú návštevu, malí učitelia možno prvýkrát vyučovali svoju sobotnú triedu a počuli sme jednu z najkratších kázní „O sprostom somárovi“. V odpoľudňajších hodinách prichádza pre vedúcich táborové kino. Sedíme, niektorí ležíme a čudujeme sa nad originálnym predvedením príbehov z najčítanejšej knihy sveta v podaní zlatokopov. Skryté talenty odkrývajú závoj halia-ci ich šikovnosť.

Po slnku chodí dážď, ktorý nielen mňa už hnevá.

Modlíme sa a rozmyšľame, prečo toľko prší a ani netušíme, čo sa deje pár desiatok kilometrov od nás.

Boj s dažďom po dlhej noci pod celtami sme prehrali. Topánky i veci máme mokré, spacáky na tom nie sú o nič lepšie a tak z pol cesty za pokladom sa vraciame do tábora, kde nás čaká nemilé prekvapenie. Potôčik preteká cez lavičku, pánsky záchod sa už neoplatí vylievať, Grizly môže v stane plávať a hlavne to blato, na ktoré stále padajú kvapky dažďa.

Až po príchode do suchých domovov zisťujeme v správach, aká je situácia vo svete zlá, a týchto našich 10 dní oproti tomu bolo krásnych aj napriek častým kvapkám dažďu.

Bože, vďaka, že sme viac mohli spoznať Teba, seba i skutočných priateľov.

OLGA HOLUBOVÁ

Z Vlčat Indiáni

Neexistuje zlé počasie, iba zle pripravený Pathfinder, sú slová môjho učiteľa. A my Vlčatá sme sa dlho vysnívaných slnečných skál nechceli vzdať a tak sme vyrazili.

Nepotrebovali sme ani rýchlokurz, aby sme v sobotu prebehli pomedzi kvapky zo železničnej stanice do žilinského zboru. Poobede ako odpoveď na naše modlitby vykuklo slniečko a my sme vyrazili ďalej. V slnečných skalách, sa Vlčatá nevedeli dočkať, kedy dá správca kempu povolenie, aby sme sa mohli ísť ubytovať do našich nových príbytkov – típí.

Tvrdé, drevené akože postele, v strede nám ako pravým Indiánom horel oheň, pred típí veľký totem a okolo ako súčasť kempu okrem nádherných stromov a skál, pieskovisko, rôzne hojdačky a plnofunkčné hygienické zariadenia.

Takmer raj. Deti sa hrali a ja s Grizlym a Máriom sme „meditovali“ o ďalšom bode programu, ktorý znel: Uvariť puding, zjesť

ho, rozlúčiť sa so sobotným dňom pesničkou na perách a keď už budeme dostatočne „vyúdení“ ohňom v típí, lahnúť si do spacákov a spať. Skoro sa nám podarilo plán naplniť, až na malú drobnosť. Deti boli asi menej ospalé ako my vedúci, a tak sme zaspali a na moje veľké prekvapenie aj vstávali v opačnom poradí. Bola krásna nedela, Vlčatá nevedeli do čoho idú, ale tešili sa. Pozorne počúvali ako budú najbližšie chvíle na lane prežívať a nie dožívať. Prvé odvážne Vlča, za ním ďalšie a ďalšie. My na zemi sme boli všetci hrdinovia, no až do kedy som zrazu aj ja visela na lane. Keď píšem tieto riadky, som už nohami pevne na zemi...

Sme múdrejší, tam na skalách, to bolo lano, vďaka ktorému sme všetci tu. V živote v rannom vstávaní i večernom líhaní je to Boh, ktorý chce, aby sme kráčali bez strachu v spoliehaní sa denno-denne úplne na neho. **ZA VLČATÁ O. H.**

Veľká kvapka v mori

Mám písať o slzách, utrpení, neláske? Témy tak reálne, pred ktorými si zastierame tvár, nechceme počuť, túžime po láske. Boh vie o našom veľkom sne, a preto nás miluje.

Každé ráno pred budíčkou deti sa skupinka vedúcich modlila za lásku Boha, lásku detí, lásku vzájomnú. Flag camp na Pacove (1. 7. - 21. 7. 2002) bol iný, bol prvý svojho druhu, bol jedinečný. Boli tu mladí ľudia, ktorých každý prejav kričal po láske a nám vedúcim otváral oči i srdcia v ich otvorenosti (priamosti, úprimnosti). Dodnes si kladím otázku, čo dali týždne lásky deťom, ktoré ju ďalšie dlhé týždne v detskom domove nepocítia... Bude im chýbať priateľ, mamička, tatino, a oni uvidia ešte zreteľnejšie veľké prázdno. Celý pacovský Flag camp bola kvapka v mori, ktorá sa stráca v tom veľkom množstve vody, no v Božích očiach určite veľkých rozmerov, veď on ju stále vidí. Každý z nás sa vtedy snažil dať zo seba maximum, dnes je na deťoch, aby vkročili správnym smerom.

Modlime sa spolu nielen za Veľký Meder a mladých ľudí v ňom, ale za všetkých, ktorí túžia po domove, po láske.

OLGA HOLUBOVÁ

Hlas volající na poušti

Vím, že řádky, které nyní píšu, budete číst už v době vlhkého a velmi chladného počasí. Je tedy zvláštní psát o létě a o teple. Přesto se chci podělit o něco, co zahřeje v kterémkoli ročním období. V letošním roce jsme měli příležitost navštívit všech pět táborů pořádaných jednotlivými oblastmi ČS. Každý z nich by stál za samostatný článek, dovolím si však vybrat něco, co mě obzvláště zahrálo u srdce. Myslím teď na okamžiky strávené na táboře Východního Větru. Byl jsem před lety u začátku této oblasti. Mám z té doby celou řadu přátelství, vzpomínám na rozhovory při nočních hlídkách. Na okamžiky důvěrného sdílení, na veselé, ale i ty méně veselé historky z jednotlivých táborů a setkání. Proto mě velmi potěšilo, že právě tehdejší děti dnes vedou tábory a oddíly ve východních Čechách. Že právě ony stojí na rozcestích a povídají si s dětmi, které snad také brzy budou přemýšlet kudy a proč se vydat živo-

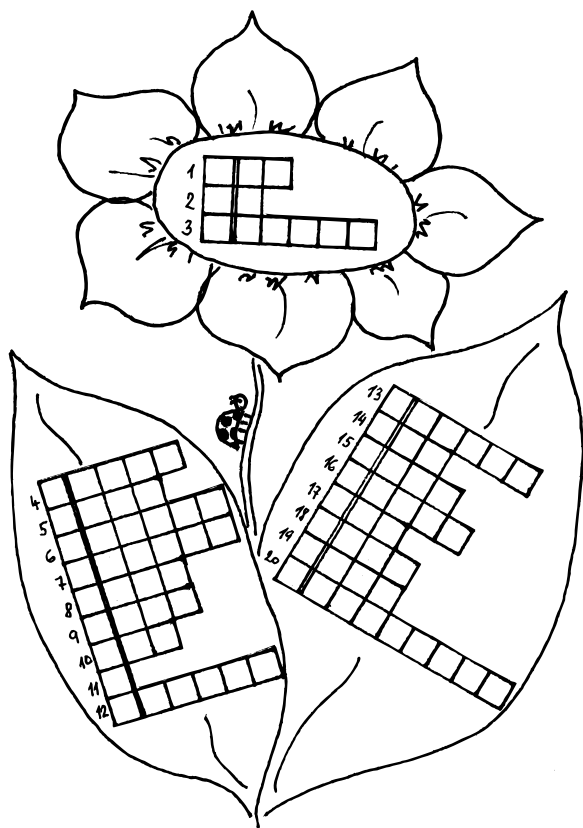
tem. Měl jsem dokonce možnost být svědkem křtu tří z nich. Všechno se odehrálo právě na tomto táboře, kde svědky jejich přiznání se k Bohu jako k Otci byly děti jimi vedené. Vím, že mnohé z nich úplně nerozumí tomu, co viděly, ale to, co jistě nepřehlédly, je skutečnost, že jejich vedoucí opravdu prožívá to, o čem jim večer u ohně vypráví, že bojuje, rozhoduje se, jde se svojí kůží na trh, věří Tomu, o němž vypráví. Myslím si, že je velmi důležité umět před druhými lidmi

neskrývat svoji cestu, svá tápání, ale i nalézání. Často se jako křesťané spíše stavíme do role tajemných poradců. Bůh nás však povolává k tomu, abychom my byli „Bohem“ pro ty, kteří ho ještě vůbec neznají.

(Ex 4,16) Dobrá přednáška lahodí myslí, práce s dětmi mě však stále znovu učí, že evangelium lze předávat jedině svým praktickým nezamlženým životem.

DAWY

Křížovka pro radost

1. Stvořitel
2. Abrahamovo rodiště
3. soudkyně Izraele
4. manželka Jákoba
5. první muž
6. prorok
7. obětní zvíře
8. první král
9. otec Abrahama
10. stavitel lodi
11. ypsilon
12. miminko z košíku
13. kdo bydlel v ráji
14. manželka Jákoba
15. biblická hora
16. královna, manželka Achašvéroše
17. první žena
18. první vrah
19. bratr Jákoba
20. nejstarší člověk

Nosite rádi kroj?

Bejvávalo dobře...

Kdo čtete naši přílohu pravidelně, určitě jste zaregistrovali, že si už delší dobu povídáme o kroji. O jeho původu, smyslu, co je domovenka, kam patří odborka a o tom, že slibák je naším malým vyznáním víry.

Dnes se chci věnovat vzpomínkám. Přestože spolu s apoštolem Pavlem hledím na to, co je přede mnou, nechci zcela vymazat z paměti to, co bylo. Pro poučení, abych si připomněl činy Hospodinovy a někdy prostě jen tak s kapkou sentimentu a slzou v oku zavzpomínal, jak mi bylo někde s někým dobře. Občas skryji prožité okamžiky do kousku hmoty. Mušlička z mořského břehu, kamínek z památného místa, uhlík z posledního táboráku apod.

Zkrátka a dobře, vzpomínky patří do života. Proto je pro ně místo i na našem kroji. Stužka, třeba z camporee, odznáček či nášivka. Platí zde pravidlo pravé ruky. Tedy pravá náprsní kapsa a pravý nárameník.

Rád bych připomněl jednu zásadu, a tou je STRÍZLIVOST. Kroj nemá připomínat úbor klauna ani uniformu maršála.

K4

